

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci žalobkyně: **L.I.**, právně zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, ev. č. ČAK 12373, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.5.2015, č.j. MV-24649-5/SO-2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27.5.2015, č.j. MV-24649-5/SO-2015, se **ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12.228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29.12.2014, č.j. OAM-7183-20/TP-2014, jímž byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) pro nesplnění podmínky uvedené v § 68 zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný mimo jiné zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že nezjistil porušení § 2 odst. 3, 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 3 správního řádu a § 68 odst. 3 správního řádu, jejichž porušení žalobkyně namítala, aniž by svá tvrzení opřela o konkrétní skutečnosti.

K námitce žalobkyně ohledně okamžiku rozhodného pro posouzení splnění podmínky pěti let nepřetržitého pobytu na území České republiky žalovaný konstatoval, že doba uvedená v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. pět let, musí bezprostředně předcházet podání žádosti o povolení k trvalému pobytu a cizinec musí současně podmínku nepřetržitého pobytu splňovat také v okamžiku vydání správního rozhodnutí. Ohledně další okolnosti, tj. že cizinec musí danou podmínku nepřetržitého pobytu na území státu splňovat také v době vydání rozhodnutí, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2011 č.j. 1 As 24/2011-79, podle kterého je pro rozhodování správního orgánu rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Právě z tohoto důvodu byla žalobkyně povinna splňovat podmínku nepřetržitého pobytu na území státu i po podání žádosti o povolení k trvalému pobytu, resp. v době vydání rozhodnutí. Jelikož žalobkyni nebyla prodloužena platnost povolení k trvalému pobytu a v období od 3.10.2014 do 21.10.2014 jí byl udělen výjezdní příkaz, který se do nepřetržité doby pobytu nezapočítává, žalobkyně tak podmínku nepřetržitého pobytu na území České republiky ke dni rozhodování správního orgánu o předmětné žádosti nesplnila.

K další námitce žalobkyně, že správní orgán postupoval nekonzistentně v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť v obdobném řízení vedeném pod č.j. OAM-8371-29/TP-2012, zaujal zcela opačné stanovisko, když za rozhodné období považoval období pět let před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu, žalovaný uvedl, že tento případ nelze považovat za skutkově shodný nebo podobný s projednávanou věcí žalované. Ve srovnávané věci totiž účastník řízení nesplňoval podmínku nepřetržitého pobytu již před podáním žádosti, a z tohoto důvodu byla jeho žádost zamítnuta. Pokud by žalobkyně tuto podmínku rovněž nesplňovala, bylo by v její věci rozhodnuto stejně a ze stejného důvodu. Ovšem žádost žalobkyně byla v projednávané věci sice také zamítnuta, ale nikoliv ze stejného důvodu. V jejím případě šlo o to, že podmínku bezprostředního pobytu na území České republiky nesplňovala také v době, kdy správní orgán o její žádosti rozhodoval.

Žalovaný tak shledal námitky žalobkyně proti rozhodnutí správního orgán I. stupně jako nedůvodné, napadeným rozhodnutím její odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, zejména § 2 odst. 3, 4 správního řádu. Rozhodnutí odporuje také požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 správního řádu a současně je rovněž v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu podle § 89 odst. 2 správního řádu, což rozvedla v následujících žalobních bodech.

Namítla, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s její argumentací ohledně nekonzistentního postupu správního orgánu I. stupně, který tak jednal v rozporu s § 4 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně opět poukázala na rozhodnutí žalovaného ve věci č.j. OAM-8371-29/TP-2012, ve kterém správní orgán I. stupně při posuzování podmínek podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, resp. stanovení rozhodného okamžiku pro počítání doby nepřetržitého pobytu, argumentoval zcela opačně, než v projednávané věci. V tomto obdobném případě, kdy se rovněž jednalo o posouzení žádosti o povolení k trvalému pobytu,

totiž správní orgán I. stupně odkázal na čl. 4 směrnice Rady 2003/109/ES, podle kterého členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu 5 let. Z toho je zřejmé, že žadatel musí splnit podmínky 5 let zpětně od podání žádosti, nikoliv k datu rozhodnutí. Jelikož žalovaný tuto námitku žalobkyně při rozhodování o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezohlednil a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil, má žalobkyně za to, že žalovaný nejen, že v dané věci nepostupoval v souladu s výše uvedenou směrnicí, ale i v rozporu se svou dosavadní rozhodovací praxí.

Namítla zároveň, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a napadené rozhodnutí stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se podle žalobkyně zabýval pouze tím, že poté, co jí byla pravomocně zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, jí byl udělen výjezdní příkaz, tedy že období od 3.10.2014 do 21.10.2014 nelze započítat do doby pobytu na území, čímž byla přerušena nepřetržitost jejího pobytu. Žalovaný se však měl zabývat ještě dalšími skutečnostmi. Především měl zohlednit, že rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30.6.2014 č.j. OAM-74013-17/DP-2012, nabyvší právní moci dne 16.9.2014, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, a na základě kterého byl žalobkyni udělen výjezdní příkaz, bylo následně v přezkumném řízení zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 5.3.2015 č.j. MV-8831-7-SO/sen-2015. Žalovaný pak tímto rozhodnutím určil, že účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení nastávají od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. Žalobkyně tak s ohledem na výše uvedené odkázala na § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, kdy akcentovala fikci legálního pobytu cizince na území státu, pokud je vedeno řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, a to až okamžiku právní moci rozhodnutí. Žalobkyně konstatovala, že pokud účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení nastaly ke dni právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, pak rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nikdy nebylo vykonatelné a ke dni podání žaloby toto řízení neustále probíhá, stejně jako probíhalo v době podání žádosti o povolení trvalého pobytu, vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně o jejím zamítnutí, ale i v době vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný tak vyšel z nesprávně zjištěného skutkového stavu.

Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací napadeného rozhodnutí a příslušného rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V podrobnostech odkázal na spisový materiál s tím, že žalobkyně nepřinesla žádnou novou argumentaci, která by napadené rozhodnutí zpochybňovala. Navrhl žalobu zamítnout s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu ze dne 23.4.2014, výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky, rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky ze dne 29.12.2014 č.j. OAM-7183-20/TP-2014, žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27.5.2015 č.j. MV-24649-5/SO-2015. Žalobkyně pak v příloze žaloby zaslala rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5.3.2015 č.j. MV-8831-7-SO/sen-2015. Tímto rozhodnutím žalovaný zrušil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30.6.2014 č.j. OAM-74013-17/DP-2012, kterým byla zamítnuta

žádost žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, přitom účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení nastaly od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí.

Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území. Sporným bodem pak byl v daném případě výklad tohoto ustanovení s ohledem na určení, k jakému okamžiku má být tato podmínka splněna. Konkrétně zda ke dni podání žádosti, či současně také ke dni vydání rozhodnutí.

S otázkou, zda se podmínka 5 let nepřetržitého pobytu na území vztahuje ke dni podání žádosti nebo ke dni vydání rozhodnutí, se vypořádal žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí, s jehož výkladem se soud ztotožňuje. Zároveň lze v tomto ohledu odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 1 As 24/2011 – 79, dostupného na www.nssoud.cz, dle kterého „pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení“. Podmínka nepřetržitého pobytu na území v trvání minimálně pěti let musí být splněna v době, kdy je o žádosti rozhodováno správním orgánem.

Ke spornému ustanovení se pak vyjádřil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15.6.2016 sp. zn. 9Azs 95/2016: „Stanoví-li zákon č.326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, pro přiznání postavení rezidenta podmínku získání trvalého pobytu, musí být i podmínky trvalého pobytu vykládány v souladu s požadavky směrnice Rady č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Splnění podmínky nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území České republiky se v důsledku nepřímého účinku článku 4 citované směrnice zkoumá ke dni podání žádosti o trvalý pobyt.“ Právní hodnocení citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je pak podle Městského soudu v Praze přiléhavé i na projednávaný případ. Citovaný rozsudek, ačkoliv byl vydaný po napadeném rozhodnutí, totiž pouze deklaruje eurokonformní výklad, z jehož principů se má vycházet v případech projednávaných po přistoupení České republiky do Evropské unie, kdy se jedná o výklad práva v oblasti právní úpravy, jejíž vznik, působení a účel je bezprostředně navázán na unijní právo. Případ žalobkyně tak měl být bezesporu projednáván ve světle eurokonformního výkladu ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Soud se však neztotožňuje se závěrem žalobkyně, že žalovaný a správní orgán I. stupně tímto způsobem nepostupovali. Žalovaný totiž splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území České republiky, a to ke dni podání žádosti o trvalý pobyt, zkoumal, když ve svém odůvodnění uvedl, že kdyby žalobkyně nesplňovala tuto podmínku již před podáním žádosti, tato by byla bez dalšího zamítnuta (ostatně jako v žalobkynin srovnávaném případě č.j. OAM-8371/TP-2012, tj. pokud by byl v obou případech obdobný skutkový stav, správní orgán by postupoval obdobně). V případě žalobkyně však byla její žádost zamítnuta proto, že danou podmínku nesplňovala až ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nikoli ke dni podání žádosti. Žalobkynin srovnávaný případ tak neměl s projednávaným případem obdobný skutkový děj, nelze tedy hovořit o nekonzistentním postupu správního orgánu I. stupně. Podle

rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.6.2016 sp. zn. 9Azs 95/2016, resp. směrnice Rady č. 2003/109/ES, se ona podmínka nepřetržitého pobytu na území má zkoumat ke dni podání žádosti, zároveň však nevylučuje, aby správní orgán tuto podmínku zkoumal ještě k jinému datu. Samo citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu konstatuje, že případný závěr správního orgánu o nutnosti splnění nepřetržitosti pobytu jak k datu podání žádosti, tak po celou dobu řízení o ní, tj. ke dni vydání rozhodnutí, nezpůsobuje a priori nesrozumitelnost takového rozhodnutí. Soud pak danou problematiku posoudil tak, že splnění podmínky podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců má být správním orgánem zkoumána ve dvou fázích. Poprvé by se měl v souladu se směrnicí zabývat tím, zda podmínka byla splněna ke dni podání žádosti. Pouze v případě, že při prvním zkoumání byla podmínka splněna, ji následně podrobit ještě zkoumání ve fázi druhé, tj. zda je splněna také ke dni vydání rozhodnutí ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2011 č.j. 1As 24/2011-79. Předmětná směrnice stanovuje pouze jeden okamžik, ke kterému má být splnění podmínky zkoumáno, současně však jiné okamžiky nevylučuje. Z tohoto důvodu je výklad daného ustanovení, že žalobkyně byla povinna podmínku nepřetržitého pobytu na území splňovat také v průběhu řízení, tj. ke dni vydání rozhodnutí, rovněž eurokonformní a není v rozporu s uvedenou směrnicí.

Namítla-li žalobkyně, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně ohledně nezohlednění směrnice Rady 2003/109/ES při výkladu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nekonzistentnosti rozhodování správního orgánu, soud neshledal tyto žalobní body důvodnými. Žalovaný se s uvedenými námitkami v odůvodnění rozhodnutí dostatečně vypořádal, když uvedl, že *„cizinec je povinen splňovat podmínku nepřetržitého pobytu na území v době před podáním žádosti i v době vydání rozhodnutí“* a dále vyhodnotil, že případ sp. zn. OAM-8371/TP-2012 nelze považovat za skutkově shodný nebo podobný ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu právě s ohledem, že ve srovnávaném případě cizinec podmínku nepřetržitého pobytu na území nesplňoval již při podání žádosti. Soud neshledal v tomto postupu žalovaného žádný rozpor se zákonem. Podle něj žalovaný předmětné ustanovení vyložil v souladu s uvedenou směrnicí, ale také s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Současně nelze konstatovat, že by žalovaný postupoval nekonzistentně v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, protože žalobkyní srovnávaný případ neměl obdobný skutkový děj, jak poukazoval žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Naopak důvodným shledal soud žalobní bod, ve kterém žalobkyně namítla, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, kdy v žalobou napadeném rozhodnutí nezohlednil své další rozhodnutí ze dne 5.3.2015 č.j. MV-8831-7/SO/sen-2015. Podle § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců do doby pobytu podle odstavce 1 se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum a na povolení k dlouhodobému pobytu, není-li dále stanoveno jinak. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně na území České republiky pobývala od 12.6.2008 na základě následujících pobytových statusů: od 26.5.2008 do 4.1.2009 na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem „podnikání – osvč“; od 5.1.2009 do 4.1.2013 na základě dvou povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – osvč“. Dne 21.11.2012 podala žalobkyně žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – osvč“. O této žádosti bylo rozhodnuto správním orgánem I. stupně rozhodnutím ze dne 30.6.2014 č.j. OAM-74013-17/DP-2012, kdy nebylo žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vyhověno – žádost byla zamítnuta a platnost dlouhodobého pobytu nebyla prodloužena, rozhodnutí nabylo právní moci dne 16.9.2014.

Podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že povolení k dlouhodobému pobytu se považuje za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Jelikož

žalobkyně nepobývala v daný moment na území České republiky legálně, byl jí dne 3.10.2014 udělen výjezdní příkaz, který byl dne 5.12.2014 zrušen a žalobkyni bylo na základě její žádosti podané dne 21.10.2014 uděleno vízum za účelem strpění pobytu s platností do 1.12.2014 do 28.2.2015. Skutkový stav ke dni rozhodování správního orgánu I. stupně o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu, tj. ke dni 29.12.2014, byl takový, že žalobkyně skutečně nesplňovala podmínku nepřetržitého pobytu na území podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, protože dobu platnosti výjezdního příkazu nebylo možné započítat do doby nepřetržitého pobytu žalobkyně na území České republiky. Správní orgán I. stupně tak důvodně uzavřel, že u žalobkyně byly zjištěny neodstranitelné překážky, neboť byla shledána skutečnost, která znemožnila žádosti vyhovět. Skutečnost, zda rozhodnutí, v jehož závislosti byl předmětný výjezdní příkaz vydán, bude v budoucnu zrušeno v rámci přezkumného řízení správní orgán I. stupně nemohl předvídat, a nemohl tedy takovou skutečnost zohlednit. To však neplatí v okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodoval až dne 27.5.2015, tedy v době, kdy již existovalo rozhodnutí o zrušení zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu (rozhodnutí bylo vydáno dne 5.3.2015), přičemž tato skutečnost měla být při posuzování skutkového stavu rozhodného pro posouzení žádosti žalobkyně zohledněna. Pokud v okamžiku rozhodování žalovaného existovalo rozhodnutí, které rušilo rozhodnutí správního orgánu I. stupně bezprostředně související s výjezdním příkazem, který byl důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu, byl žalovaný povinen tento stav věci zjistit ve smyslu § 3 správního řádu, přičemž závěr žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí, že žalobkyni nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu, a byl jí tak udělen výjezdní příkaz, který se do doby nepřetržitého pobytu nezapočítává, neobstojí. Jestliže rozhodnutí vydané v přezkumném řízení určilo, že jeho účinky nastávají od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, tedy od 16.9.2014, tak by za respektování fikce legálnosti pobytu žalobkyně na území České republiky podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, toto rozhodnutí mohlo důvodně mít vliv na rozhodování správního orgánu I. stupně o její žádosti o povolení k trvalému pobytu.

Žalovaný měl s ohledem na výše uvedený skutkový stav zejména zkoumat, zda na žalobkyni mělo být hleděno, jako by na zdejším území pobývala legálně s ohledem na fikci podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Tímto se žalovaný při rozhodování o odvolání žalobkyně proti zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nezabýval, o odvolání žalobkyně rozhodoval, aniž by dostatečně zjistil skutkový stav podle § 3 správního řádu.

Soud s přihlédnutím ke shora uvedeným skutečnostem žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bez nařízení jednání zrušil, protože skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje doplnění ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Věc soud vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. s tím, že v dalším řízení bude nutno objasnit dostatečně konkrétně skutkový stav a znovu jej vyhodnotit ve smyslu příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku s ohledem na § 78 odst. 5 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 4.000,- Kč (3.000,- Kč za žalobu a 1.000,- Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a náklady zastoupení žalobkyně advokátem ve výši 8.228 Kč, což tvoří 2 úkony právní služby po 3.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 2 režijní paušály po 300,- Kč podle § 13 odst.

3 vyhl. č. 177/1996 Sb., vč. částky odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.) ve výši 1.428,- Kč. Náklady řízení tedy činí celkem 12.228,- Kč, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. května 2017

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká